Ч. 124. Неділя 11 (24) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Воєнні суди в Росиї.

В российскій Думі підношено вже кілька разів жадане до правительства, аби позношено заведений в многих околицях царства стан облоги і аби політичних винуватців судили суди звичайні, а не воєнні, котрі засуджують на смерть, а засуди переводять по зьвірски. Як виглядає таке виконане засуду, описує петербурґска ґазета „XX Век“ в дописи з Риґи:

Коли в ночи прийшли за засудженими салдати, тюрма залунала безумним нелюдским ревом. Аж тепер салдати зрозуміли, для чого їх привели. Їм стало лячно. Поручник Петров, завваживши прибитий настрій салдатів, закомендерував зараз увійти в указані камери й забрати засуджених силою. Тут почало ся щось страшне. Засуджені кинули ся з голими руками на вояків і почала ся бійка. Крики лунали що-раз голоснійше. Тюрма дрожала від нелюдского передсмертного крику. Иньші, бачучи безцільність боротьби з салдатами, кинули ся до зелізних крат і товкли до них головами, бажаючи знайти швидку смерть. Ще иньші хотіли кинути ся на діл з горішної ґалериї, але салдати не пустили їх. Тільки один з них, Сіппольь, не боронив ся, лише неначе божевільний оглядав ся кругом й нічого не розуміючи, повтаряв шопотом: „Я невинен, ні в чім невинен. Присягаю...“ Найзавзятійше боронив ся Маєр. Силач величезного росту, він довго не давав ся. Малий простір камери не позволив салдатам окружити его з усіх боків і він, користаючи з такого положеня, побідно відбиває ся, добуваючи послідних сил в надії, що найде смерть у тій нерівній боротьбі. І так з одної сторони баґнети і кольби десятків людий, — а з другої один засуджений, котрий знаючи, що нема для него ратунку, відбивав ся, маючи табурет, стіл і здорові кулаки.... В кінци в тій нерівній боротьбі сила опустила его. Его звалили на землю і стали жорстоко бити, мстячи ся за те, що він не давав ся, а потім звязали ему руки й ноги. Кождого з 8 засуджених окружили салдати. Маєра підняли, розвязали ноги і всіх під конвоєм вивели з тюрми. То була важна хвиля в житю тюрми. Тим, що лишили ся в ній, було мабуть не лекше, як тим, що їх повели на смерть.

Вивівши засуджених на подвіре тюрми, окружили їх з'усіх боків салдатами й повели через ціле місто до пристанку міноносця на Двині. Сей міноносець належить до Усть-Двиньскої кріпости, положеної в горлі ріки Двини на 16—18 верств від Риґи. Коли їх умістили на міноносци, деякі з ним пробували кинути ся в воду, а Маєр знов почав бороти ся. Его знов повалили на землю і завязали ноги. Салдат кілька разів товк его головою о поміст, аби лежав спокійно, але він і не здавав ся і напружував усі сили, аби позбути ся шнурів. Робив вражінє божевільного. Очи запаили кровію, лице як у божевільного звертало ся на своїх катів, готове розірвати їх. Салдати говорили, що він справді збожеволів і не був подібний до иньших засуджених. Тільки Сіппольь держав ся осторонь і шептав до себе: „Я ні в чім не винен... Присягаю...“

Вже зовсім розвиднїло ся, тільки ще сонце не показувало ся, коли міноносець причалив до невеликого острова Малусгольма на Двині, недалеко моря. Полудневу часть того острова заселюють рибаки, а північна забудована фортами, що належить до Усть-Двиньскої кріпости. Міноносець причалив до північної части, коло форта і злучених вязнів повів той самий конвой на пісчастий беріг моря. З ними спішили ся, бо сонце підходило що-раз висше, а засуд мав бути виконаний ще досьвіта. Недалеко виринуло 8 стовпів, вкопаних в пісок, а коло них були викопані ями. Домовин не було. Засуджених підвели до місця кари і стали привязувати до стовпів. Настала страшна хвиля. Сіппольь з божевільним поглядом кинув ся на усть-двиньских піхотинців, що привязували его, щось кричав до них, але було чути

Через помилку.

(З анґлійского — Редіярда Кіплінґа).

Хто між другими, на пирі, в товаристві буває частійше пяний, як би випадало, той все таки має надію вибавити ся від своєї хиби; хто-ж пє тайно, сам один і не пє ніколи в присутности других, на того треба махнути рукою, — той цілковито пропав.

Се загальне правило; однако для потверджeня его повинні найти ся виїмки. Пригода з Моріяртім була як раз таким виїмком.

Моріярті був інжинером і великодушна адміністрация призначила его на посаду до Всхідної Індиї, але в таку страшну западню, де з виїмкою тубильців рішучо ні з одною душею не можна було промовити слова, хоч діла було там множество. За чотири роки своєї цілковитої самотности Моріярті робив як віл, але за се научив ся пити сам один. Покинувши свою пустиню, він здавав ся на вид ще більше старий, змучений і понурий, як до сего могло би его довести житє. Кажуть, немов би чоловік, що перебув один рік в лісній гущі, лишить ся ціле своє житє не цілком нормальним. — Всі дивацтва і чудернацкі поступки Моріяртія були — як всі гадали — наслідком самоти, до якої він привик за остатні чотири роки і всі говорили, що се доказує лише, як адміністрация нищить будучність найліпших своїх слуг. Що до себе самого, то Моріярті мав дуже добру славу. Але він знав, що кождого дня ся слава підриває ся горівкою, пивом, маленькими чарочками лікеру і т. ин. дрантєм. Сильний орґанізм і кріпка голова поки-що ратували его ще, инакше він давно як слабий верблюд захорів би і умер, а се лучало ся і ліпшим людям, не лише ему.

Коли він виринув з своєї пустині, адміністрация назначила его до Сімліє і він поїхав туди. Як раз в сім році міс Райвер була там в розцьвіті свого пановання і множество поклонників лежало у єї ніг. Все пусте, що лише можна було сказати о такій жінці як міс Райвер, було вже сказане, о ній в иншім оповіданю.

Моріярті, сильно збудований, гарний мужчина, був дуже тихої вдачі і всіми силами годив ся з своїми близними, єсли лише не був в чорній меляхнолії. При напрасних звуках і гаморі, або єсли до него неждано звертались, він страшив ся і дрожав; а дивлячись на него при обіді, коли він брав склянку води, ви могли би замітити, що его руки трохи тряслись. Але те все приписувало ся его нервовости, — про самітне питє, коли він був сам у себе дома, ніхто не знав, що було просто чудом, єсли возьме ся на увагу, як скоро всі події приватного житя стають ся тут у нас спільним добром всеї публики.

Моріярті не війшов властиво в кружок міс Райвер, бо тут ніхто не сподобавсь ему, але він підпав цілковито під власть міс Райвер, лежав ниць перед нею і зробив собі з неї божка. Се все стало ся тому, що він лише що явив ся в пустині в більшім місті і не міг розрізнити річий після вартости і не знав, кілько хто дійсно вартий.

Для того міс Райвер була жорстока і холодна, він гадав, що она веде себе благородно, поважно. Для того, що їй не ставало розуму і она ні про що не могла говорити розумно — він уважав єї вдержаною скромною. Міс Райвер скромна!... Тому, що она не заслугувала на ніяке поважанє і честь, він здалека почитав єї і украсив в своїй уяві всіми біблійними примістами та найвидатнійшими добродітелями шекспірівских героїнь. Сей сильний, чорноволосий, розсіяний чоловік, на стільки нервовий, що дрожав, коли кінь біг поза его плечима легким ґальопом, дістав ся в дружину міс Райвер і сіяв від щастя, коли она звернула ся до него з одним або двома словами. Его одушевленє було чисто плятонічного характеру, — навіть жінки не перечили сего і ясно се бачили. Не буваючи нїгде в Сімлї, він таким чином нічого злого не чув про свою богиню. Міс Райвер не звертала на него ніякої особливої уваги, хиба що причислила его до збору своїх многочисленних поклонників і від часу до часу брала его з собою на прогульку, лише для того, щоби показати, що він належить до неї.

Треба би припускати, що в таких випадках він Моріярті сам один цілу розмову, бо міс Райвер просто не могла би много говорити з чоловіком его вдачі; а навіть і се, що она говорила, ледве чи було з якого небудь огляду пожиточне для него. Однако Моріярті твердо вірив в величезний вплив, який міс Райвер мала на него і в тій вірі він серіозно почав

лиш окремі слова: „Я невинен. За що? За що?“ Але коли шнури що-раз міцнійше обхоплювали его тіло і вузол був уже завязаний, а салдати хотіли накинути єму на голову мішок, він в нападі божевіля кинув ся на одного салдата з зубами. В ту страшну хвилю він збожеволів. Довкола уст показала ся піна і він стягнений шнурами скінчив серед страшних мук. Иньші обжаловані просили салдатів не привязувати їх до стовпа й не накидувати на голову мішка. Але они відповіли, що не мають права вволили їх волю, і робили дальше своє. Не так легко пішло з Мавром і треба було богато сил і довгої бійки, аби привязати его до стовпа. Він кричав до салдатів: „Памятайте! Вам буде богато гірше як нам! Наша кров відізве ся на катах!“ З великим трудом удало ся накинути єму на голову мішок; він, як і Сіпполь, кидав ся, хапаючи зубами за руки, що привязували его. Потім прочитали засуд, вистроїли перед стовпами 16-ту роту мало ярославского полка і поручник Петров закомандував: „Палі!“ Грянули тричи вистріли. Тіла разом зі стовпами повкидали в ями й позасипали піском.

Вісти політичні.

З делеґаций. — Події в Росиї.

На послідні м повнім засіданю радила австрийска делеґация над етатом міністерства заграничних справ. Промовляв цілий ряд бесідників, а дискусия держала ся не так заграничної політики, як внутрішного угорского питаня. В тім напрямі дел. Штайнер закінчив свою противугорску промову резолюциєю: „Народи Австриї стоять за австрийским правительством, доки з цілою рішучостию буде боронити інтересів Австриї. Коли би виявлено дальшу уступчивість для угорских жадань, тоді народи Австриї будуть знати, як боронити своїх інтересів і монархії“. До тих виводів прилучив ся і дел. Шлеґель, і в голосованю найшла она поперте більшости, так що єї передано буджетовій комісиї. По тім дел. Кльофач виголосив довшу бесіду против Німеччини, яку повинно ся заступити Росиєю в тридержавнім союзї. — Дел. Романчук заявляв, що яко Русин, з народного становиска, не має нічого закинути тридержавному союзови. Русини ніколи не займали неприязного становиска супротив обох союзних держав. Так само з вдоволенєм тілько може бесідник повитати приязне відношенє Австро-Угорщини до Росиї, однако бажав би, щоби Австро-Угорщина, яко приятелька Росиї, без вмішуваня в єї внутрішні відносини, звернула увагу тої держави, що вказаним є заведенє конституцийного ладу в інтересі самої Росиї. Коли австро-угорска монархія не має на зверх достаточного впливу, то винна сему внутрішна політика. Відносини в Македонії, Альбанії і на Креті вимагають скорого управильненя. — Вкінци дел. Штравхер обговорював широко жидівску справу в Румунії і в Росиї. Дальший хід дискусиї відбуде ся на нинішнім засіданю.

В Росиї проявляють ся чим раз частійше войскові бунти і то по цілім просторі величезного царства. Про ті бунти подаємо отсе вязанку вістий. Як доносить „Русское Слово“, дня 20 с. м. чути було в Кронштадті безнастанні карабінові стріли. З Оранієнбавму недалеко Кронштадту чути було арматні стріли в Кронштадті. Много людий утікає з міста. Инші ґазети доносять, що революцийні розрухи в Кронштадті ростуть. В розрухах беруть участь моряки, робітники военного арсеналу і сухопутна залога. Революционісти розвинули сильну социялістичну аґітацию між робітниками в арсеналі. Залоги военних кораблів „Росия“ і „Ґромобой“ загрозили, що будуть бомбардувати місто, коли їх жаданя не будуть сповнені. — 137 полк доньских козаків удав ся до послів з просьбою, щоби заінтерпелювали міністра війни, як довго думає він тримати їх під оружєм і дасть їх родинам відповідне удержанє. Дві сотні того полку відказали ся від повненя поліцийної служби. Жовніри преображеньского полку ґвардиї удержали від своїх родин листи з просьбою, щоби не стріляли до послів, як би їм дано такий приказ. Команда полку зарядила строге слідство, а то знов викликало велике невдоволенє між вояками. — Рівнож в Севастополи вибухли в першім баталіоні кріпостної артилерий забуреня. Кількох офіцирів відмовило послуху, супротив чого цілий баталіон розброєно і заряджено слідство. З першим баталіоном зсолідаризував ся і другий баталіон і обсадив північні прибережні батериї; однак вскорі вернув до касарень, коли окружила его з усїх сторін піхота. — Розрухи вояків вибухли також у військовім таборі в Рязани. — В ночи спалено маґазин оружия. Войско перестало повнити службу. Офіцири опустили табор. — Одеский ґенерал-ґубернатор одержав від командантів ріжних провинциональних ґарнізонів непокоючі рапорти про революцийний настрій у войску. Вояки, підофіцири, а навіть низші офіцири заявляють, що не будуть на будуче повнити поліцийної служби, а як вибухне революция або аґрарні розрухи, то рішучо не будуть стріляти до люду. Ґен. Кавльбарс, пересилаючи ті рапорти до Петербурга, просить міністра війни о змобілізованє всїх козаків до поліцийної служби в Росиї.

Новинки.

Львів, дня 23-го червня 1906.

— **Є. Е. н. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїхав онодги на кількапайцять днів до Карльсбаду.

— **Від заряду приватної рускої дівочої ґімназиї у Львові.** Підписаний подає отсим до відомости всїх інтересованих, що вписи і вступні іспити до приготовляючої і першої кляси новозаснованої приватної дівочої ґімназиї з рускою викладовою мовою у Львові відбудуть ся в днях 4 і 5 н. ст. липня с. р. в домі СС. Василиянок при ул. Зибликевича ч. 24 в обох днях о год. 8 по полудни. При вписах належить предложить метрику і, — коли учениця ходила до публичної школи, сьвідоцтво з послїдного шкільного півроку. Вписова такса виносить для приготовляючої кляси 3 К, а для першої 7 К 20 с. Вимоги при сих іспитах, як у державних мужеских ґімназиях. Нові зголошеня приймає ся ще і в днях самих іспитів. — О. *Спиридон Кархут*, ц. к. професор академічної ґімназиї.

— **Дрібні вісти.** В Дрогобичи прибирає скарлятина чим раз більші розміри; жертвою єї падуть навіть старші особи. — В Месині на Сицилії погорів дня 20 с. м. театр. Пожар вибух по скінченім представленю. Завдяки тому жертв в людях не було. Шкода виносить 300.000 корон. Самі актори стратили 50.00 корон, бо ґардероби і реквізити їх упали жертвою пожару. — В черновецкім унїверситетї вибрані на рік 1906/7 деканами: фільософічного виділу професор історії др. Раймунд Кайндль, правничого професор церковного права др. Вальтер Герман.

старати ся виправити свій блуд, про котрий ніхто не знав, хиба він сам.

Се, що він мусів перетерпіти, заки боров ся з собою, було певно чимсь особливим, але він ніколи не роздумував над тим. Нераз не пив він цілий тиждень нічого крім води. Відтак, першого дощевого вечера, коли ніхто не запросив его на обід, а в комнаті у него горів на комині веселий огонь і все навкруги було таке привітне, він сідав в крісло і на него находив сум. Чарка за чаркою лила ся в горло а він між тим цілий час укладав собі великі пляни поправи, поки вкінци не кидав ся на постіль цілковито пяний. Відтак на другий день він сильно мучив ся.

Одного разу, якось вечером, склало ся з ним лихо. Стараючи ся стати „достойним приязни“ міс Райвер, він попав в меляхолійний настрій. Минуло дуже тяжких десять днів, а вінцем всего того було се, що він нараз мусів заплатити за два роки і вісім місяців самітного питя сильним нападом delirium tremens.

Начало ся від наміру самоубийства, відтак появили ся корчі, напади гістериї, а вкінци і правдиве божевільство. Він говорив, говорив, говорив без упину, сухим, уриваним шепотом і нічим не можна було спинити потока его слів. Він очевидячки й сам розумів, що з ним щось не добре і зо два рази збирав ся на розум поговорити з доктором. Але его мисли зараз путали ся і він знов розпочинав свій безглуздний шепіт і оповіданє про свої нещастя.

Страшно чути дорослого чоловіка, виговорюючого як дитина все те, що мужчина хоронить на дні серця.

Моріярті викладав всю свою душу перед кождим, що входив до него в комнату сего і другого дня. З его слів можна було пізнати, який величезний вплив має на него міс Райвер і як глубоко він зворушений своїм упадком.

. . . .

Коли его слабість перестала і маленький кружок его знакомих жалував его за сильний напад тифа, що так его знищив, Моріярті сьвято покляв ся і до кінця сезона появляв ся в дружині міс Райвер, убожаючи єї мовчки, неначе ангела з неба.

Незабаром він став їздити верхом, що доказувало, що він на добрій дорозі і можна було гримати дверми за его плечима, а він мимо того не підскакував на кріслі. Се було також добрим знаком.

Як він додержав присяги і кілько она его спершу коштувала, про се мовчить історія. Він перетерпів дійстно всі муки, які може терпіти чоловік, що сильно пив, а перестав пити. Він тепер при обіді пе вино і чарку коняку з содовою водою, але вже ніколи не пе сам і ніколи не дав напиткови брати верх над собою.

Одного разу розповів він сердечному приятелеви історию великого свого нещастя: — як „вплив чистої, честної женщини майже ангела“ спасло его. Коли его приятель — зачудований, що можна було приписати щось доброго міс Райвер — єму в очи розсьміяв ся, зірвав з ним Моріярті приязнь.

Моріярті, що оженив ся тепер з женщиною десять тисяч разів ліпшою, як міс Райвер, — з женщиною, гадаючою, що на цілім сьвіті нема такого другого розумного і доброго чоловіка як єї муж, ляже й в могилу з пересьвідченєм, що міс Райвер виратувала его від погибели і на сім і на тім сьвіті. Кождий, що знав міс Райвер, не повірив би ні на хвилю, що она знала що про слабість Моріяртого. Що она голосно висьміяла би его, відвернулась би від него і зараз сказала би всім своїм знакомим о своїм відкритю, еслиб его зробила, се так певне, що не можна ні на хвилю сумнівати ся о тім.

Моріярті представив собі єї такою, якою она ніколи не була, і тою вірою виратував ся. А се було так само користне для него, як колиб она дійстно була тим, чим він собі єї представляв.

А тепер питанє, яка заслуга в виратуваню Моріяртого буде дійстно признана міс Райвер, коли прийде день єї розплати?

— **Фестин львівського „Сокола“** в климатичнім парку в Пустомитах відбуде ся в найблизшу неділю. Відїзд з гол. двірця (в напрямі до Стрия) о 2·30 год. по пол. Приїзд до Львова о 9·40 год. вечер. Поворотні карти їзди по 90 сот. найлїпше купити в бюрі Соколовского (пасаж Гавсмана) в недїлю рано, бо при касах на двірци буде великий натовп. До точки програми „конкурс гумору мужчин“ дістане кождий мужчина при вході до парку бляшкет, на якім напише оригінальний дотеп. По нагородженю двох найлїпших дотепів, всї прочі відчитає ся з веранди реставрациї. Иньші поясненя програми і час та місце виконаня поодиноких точок найдуть гостї на таблицях в парку при вході.

— **Дахівковий промисл в Стрийщині.** Приступаючи до органїзациї промислу дахівкового, видїл філїї „Просьвіти“ в Стрию мав на увазї дві обставини. Передовсїм хотїв він причинити ся до зменшеня великих шкід, які рікрічно споваджують пожари в наших селах, — з другої сторони брав на взгляд факт, що законом краєвим має бути введений примус огнетревалого покриваня дахів по селах. По довших нарадах і розслідах вибрав видїл дахівки цементові, котрих продукция найменше вимагає коштів. Делєгати філїї оглянули кілька краєвих варстатів дахівкових і на основі їх звітів порішив видїл в лїтї 1905 остаточно в тій справі. Веденя фабрики дахівок підняв ся п. Михайло Тюн, котрого видїл вислав в серпни 1905 своїм коштом на науку до широкозвісної фабрики дахівок фірми Гаспарі в Маркранштед під Липском. По повороті п. Тюна приступив видїл в осени р. 1905 до отвореня варстату дахівкового в купленій реальности; — найперше на однїй, відтак на двох машинах. Через зиму ішла фабрикация дахівок доволї повільно, — однак з весною с. р. — коли заснованє сего варстату стало загально звістним і почали зголошуватись замовленя, — почала збільшатись і продукция, так, що показала ся потреба спровадженя третої машини. Видїл філїї увійшов в зносини торговельні з фабрикою машин фірми Ернест Тіце в Губен на Шлезку пруским, котра віддала видїлови заступство що до продажи машин. Не числячи на великі зиски, а маючи на цїли лише дати селяньству можність дешевого покриваня дахів, видїл установив цїни дахівок дуже приступні, так, що покрите даху пересїчної величини на селяньскій хатї не винесе пісïя тих цїн більше як 150 К. Значить, покриванє дахів селяньскої хати і будинків сею дахівкою виходить значно дешевше, як покриванє соломою.

— **З рускої ґімназиї в Перемишли.** Вступні іспити до приготовляючої і першої кляси на шк. рік 1906/7 відбудуть ся 14 і 15 липня с. р. перед шкільними феріями, а 1 евентуально і 3 вересня с. р. по шкільних феріях. Ученики, що зголошують ся до іспиту, мають явитись в дирекциї ґімназиї бодай день перед іспитом і предложити: метрику, сьвідоцтво шкільне (публичні учеників) і сьвідоцтво защіпленої або відновно щіпленої віспи.

— **Огнї.** Ві второк 19-го с. м. пополудни у Вільках мазов. пов. равского знищив огонь до тла 4 господарскі загороди, причім згоріло 4 штук худоби. Страта велика, але лише один погорілець асекурований.

— **Головний Видїл „Просьвіти“ у Львові** видав печатаний звіт з діяльности за час від 1. січня 1904 до 31. грудня 1905 і розсилає его членам перед заг. зборами. Зі звіту дізнаємо ся, що в 1904 р. приступило до Тов-а 1.359 нових членів, а в 1905 р. 941 н. чл., разом 2.300 членів. З того 1.900 припадає на селян і міщан, а прочі на духовну і сьвітску інтелїґенцию. Від початку заснованя Товариства „Просьвіта“ по конець 1905 р. вписало ся 17.478 членів. Кілько єсть дїйсних членів живих і платячих вкладки, звіт не подає, а шкода. Нових читалень „Просьвіти“ засновано в тих двох роках 211, всїх разом є тепер 1.550. Звіти з діяльности прислала лише третина всїх читалень, хоч вислано на то окремі бляшкети і урґовано по часописях. Вину за те поносить інтелїґенция, розуміє ся „голови“ читалень. Найбільше читалень засновано в тім дволїтю в самбірскім повітї — 23, потім иде косівский повіт з 11 новими читальнями. В рудецкім повітї просьвіта ступає взад, бо число читалень зменшило ся о 3. При читальнях єсть поверх 500 крамниць, 200 шпихлїрів і 200 позичкових кас. Філїй „Просьвіти“ єсть 35, з чого 5 основано в послїдних двох лїтах. Ширше про діяльність Головного Видїлу „Просьвіти“, єї читалень і філїй найдуть читачі в печатанім звітї.

— **Сумна пригода.** Перед кількома днями один з управителїв шкіл в горлицкім повітї, питаючи одного ученика при таблици, мав — як доносить Dziennik polski — так нещасливо ударити в таблицю, що она упала і так сильно побила хлопця, що той по кількох днях помер.

— **Труп в коши.** В Петербурзї дня 18. с. м. по висланю послїдного поїзду зелїзници варшавскої побачено в пакунковім віддїлї невисланий кіш. Послугач, наблизившн ся до коша, почув воню трупа. Кіш отворено. Найдено в нїм трупа мужчини в сорочцї. Ноги в колїнах були надрубані, на бедрах рани, голова відтята. Мужчина той міг мати около 40 лїт. Заряджено слїдство для віднайденя злочинцїв і ствердженя тотожности убитого. Послугачі оповідають, що кіш принесли два молоді люди.

Телеґрами.

Відень 23 червня. Буджетова комісия австрийскої делєгациї приймила рахункове замкнене войскового буджету.

Лїберець 23 червня. Є. В. Цїсар витаний з одушевленєм великим здвигом народу, оглядав вчера виставу. В повитаню взяли участь також бурмістри 64 нїмецких міст з Чехії під проводом дра Функого. На промову бурмістра Баєра відповів Цїсар, що тїшить ся, коли має нагоду пересьвідчити ся о поступах культурної працї. Докази працї і спосібности, зложені на виставі, відносять ся рівномірно до цїлого населеня краю.

Петербург 23 червня. Удержує ся уперто поголоска, що Горемикин вскорі уступить, а его місце займе на ново ґр. Вітте. Ґр. Вітте вертає до Петербурга дня 23 с. м. з заграницї.

Петербург 23 червня. Роз'ярена в широких кругах безнастанно побільшує ся. Бунт войска в Рязани досі ще не втихомирений. З Кронштадту всї воєнні кораблї відплили просто до Лїбави.

Варшава 23 чарвня. В містї Влоцлавку відкрила полїция: склад оружия і дуже богато революцийних друків. Арештовано кілька осіб.

Гельсінґфорс 23 червня. Тутешний суд засудив пятьох участників нападу і обрабованя державного банку на 9½ лїт тяжкої вязницї. Банкови звернено звиж 200.000 рублів.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).